

IX PREMIS LITERARIS

SANT JORDI 2014

PREMI MIQUEL MARTÍ I POL DE POESIA
PREMI MANUEL VÁZQUEZ MONTALBÁN DE PROSA

AJUNTAMENT DE CAMBRILS
Ensenyament

IX PREMIS LITERARIS

PREMI MIQUEL MARTÍ I POL DE POESIA

PREMI MANUEL VÁZQUEZ MONTALBÁN DE PROSA

Després d'una pausa de dos cursos, els premis literaris reprenen el seu camí, arribant a la novena edició. Tot plegat, amb l'esforç de tots i la convicció sòlida que el desenvolupament creatiu i la força de la literatura han de ser pilars de l'educació.

Recuperant els premis, des del Departament d'Ensenyament i Ocupació es pretén reivindicar la validesa de les eines que ens proporciona precisament la creació esdevenint motor per repensar-nos a nivell individual i col·lectiu de manera permanent. Formar i estimular els alumnes en aquest pla és essencial per crear ciutadans i ciutadanes amb capacitat de resposta davant dels reptes de futur. Una realitat altament dinàmica i mutable fa necessari persones amb habilitats creatives per viure-hi i millorar-ne la societat que se'n deriva.

La comunicació és un element bàsic en la nova era i precisament la interpretació de l'alt volum d'informació es fa molt necessària. Per tant, hem de formar persones amb criteris de filtratge de tot allò que generem i processem al cap del dia. La literatura i totes les competències que se'n deriven són claus en formar i educar els alumnes perquè tinguin les eines adequades per poder sobreviure en aquesta societat de la informació. I algun dia poder-la canviar.

En conclusió, esperem que el camí que hem reprès pugui continuar, perquè, com diu Miquel Martí i Pol, "tots els camins són bons per fer camí". Finalment, agrair a les direccions i equips docents que han col·laborat així com els membres del jurat.

Carmen Quintana
Regidora d'Ensenyament i Ocupació

ACTA DE LA REUNIÓ DEL JURAT DELS IX PREMIS LITERARIS “MIQUEL MARTÍ I POL” DE POESIA I “MANUEL VÁZQUEZ MONTALBÁN” DE PROSA

El dijous, dia 8 de maig de 2014, a les 17.00 hores, es reuneix, a les instal·lacions del departament d'Educació, el jurat qualificador dels IX Premis Literaris Miquel Martí i Pol de poesia i Manuel Vázquez Montalbán de prosa, format per la senyora Carmen Quintana com a presidenta, i els senyors Joan Roig Palau, Cap dels serveis d'Ensenyament i Ocupació, Núria Carazo, mestra de l'Escola Guillem Fortuny, Lluïsa Vicente, directora de l'Escola Mas Clariana, Isabel Romero, directora de l'Escola Marinada, Miriam García, mestra de l'Escola Cambrils, Clara Aragonès, mestra del Col·legi Cardenal Vidal i Barraquer, Beatriz Expósito, mestra de l'escola Joan Ardèvol, Brezo Baños, cap d'estudis de l'Escola La Bòbila, Eva Ferré de la Biblioteca Municipal, Joan Manel Audí, professor de l'INS La Mar de la Frau, Agustí Olivé, professor de l'INS Ramon Berenguer IV, Dolors Forés, professora del Col·legi Cardenal Vidal i Barraquer, Neli Queralt, professora de l'INS Cambrils, Rosa M. Fusté, directora de la Biblioteca Municipal i com a secretaris Joan Roig i Ana Rabal, del departament d'Ensenyament i Ocupació de l'Ajuntament de Cambrils, que decideix els següents premis.

CATEGORIA A

ALUMNES D'EDUCACIÓ INFANTIL

Premi: *La primavera,*

Estela Pérez Viader

Escola La Bòbila

Accèssit: *...*

Míriam Galiana Pastor

Escola Cambrils

POESIA

CATEGORIA B

ALUMNES DE PRIMER CICLE
D'EDUCACIÓ PRIMÀRIA

Premi: *El clavell i la rosella,*

Irene Tremosa Marsal

Col·legi Vidal i Barraquer

Accèssit: *Vull ser pintora,*

Chiara Catania

Escola Mas Clariana

CATEGORIA D

ALUMNES DE TERCER CICLE
D'EDUCACIÓ PRIMÀRIA

Premi: *El piano,*

Irene Colmenero Fernández

Col·legi Vidal i Barraquer

Accèssit: *Primavera ha deixat,*

Thais López Samblas

Escola Mas Clariana

CATEGORIA C

ALUMNES DE SEGON CICLE
D'EDUCACIÓ PRIMÀRIA

Premi: *Fantasia,*

Andrés Bolart García

Escola Guillem Fortuny

Accèssit: *Si pogués,*

Ada Codina Hernández

Escola Mas Clariana

CATEGORIA E

ALUMNES DE PRIMER CICLE
D'EDUCACIÓ SECUNDÀRIA

Premi: *Sucede que a veces,*

Paula Romera Rivero

Institut Ramon Berenguer IV

Accèssit: *Ei, que no sé fer un poema!,*

Ariana Márquez Mejía

Institut La Mar de la Frau

CATEGORIA F

ALUMNES DE SEGON CICLE
D'EDUCACIÓ SECUNDÀRIA

Premi: *Dos amors,*

Andrés Montoya Pérez

Institut la Mar de la Frau

Accèssit: *Oda a internet,*

Guillem Maymí Ardèvol

Institut Ramon Berenguer IV

CATEGORIA G

ALUMNES DE BATXILLERAT I
CICLES FORMATIUS

Premi: *Navili,*

Nicolás Merino Robert

Institut Cambrils

Accèssit: *Mañana podría ser tarde,*

Marouane Laabbas

Institut Ramon Berenguer IV

PROSA

CATEGORIA B

ALUMNES DE PRIMER CICLE
D'EDUCACIÓ PRIMÀRIA

Premi: *El planeta dolç,*

Mònica Prieto Martínez

Escola Cambrils

Accèssit: *El príncep Eduard i els pingüins,*

León Martínez Rahme

Escola Joan Ardèvol

CATEGORIA C,

ALUMNES DE SEGON CICLE
D'EDUCACIÓ PRIMÀRIA

Premi: *Sóc invisible,*

Alicia Durán Laophakdee

Escola Marinada

Accèssit: *La fantasia,*

Sergi Manceñido Nolla

Escola Guillem Fortuny

CATEGORIA D

ALUMNES DE TERCER CICLE
D'EDUCACIÓ PRIMÀRIA

Premi: *El gos que no sabia bordar,*

Jordi Fernández Pérez

Escola Joan Ardèvol

Accèssit: *La llegenda del cavaller
Sant Jordi,*

Alex Bravos Ventura

Escola Cambrils

CATEGORIA E

ALUMNES DE PRIMER CICLE
D'EDUCACIÓ SECUNDÀRIA

Premi: *El balcó,*

Marina Resa Fortuny

Institut Ramon Berenguer IV

Accèssit:

Sabia que allò no ho oblidaria mai,

Maria Roca Fernández

Col·legi Vidal i Barraquer

CATEGORIA F

ALUMNES DE SEGON CICLE
D'EDUCACIÓ SECUNDÀRIA

Premi: *El lápiz,*

Iván López Garrido

Col·legi Vidal i Barraquer

Accèssit: *Quan només queda esperança,*

Janira Gil Pérez

Institut Ramon Berenguer IV

CATEGORIA G,

ALUMNES DE BATXILLERAT
I CICLES FORMATIUS

Premi: *Suposicions a remull,* **Irene**

Domènech Comella

Institut Cambrils

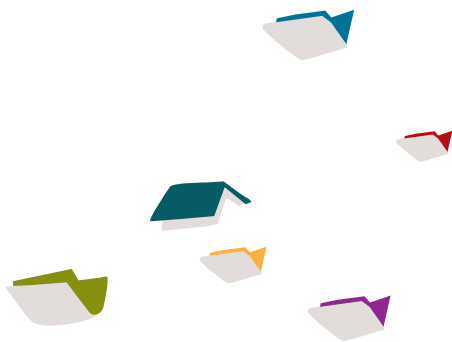
Accèssit: *Fosca nit,*

Raquel Castro Ortiga

Institut Ramon Berenguer IV

PREMIS DE POESIA
MIQUEL
MARTÍ I POL

PREMI

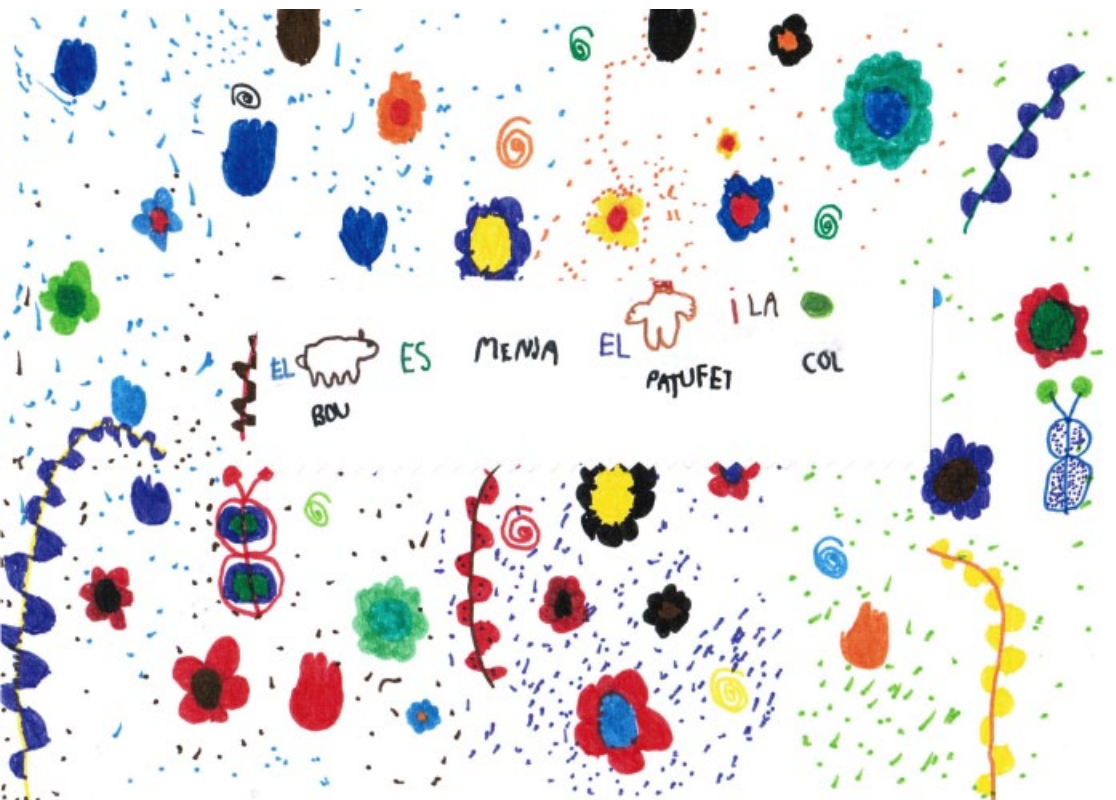
CATEGORIA A

ALUMNES D'EDUCACIÓ INFANTIL

La primavera,

Estela Pérez Viader

Escola La Bòbila

ACCÈSSIT

CATEGORIA A

ALUMNES D'EDUCACIÓ INFANTIL

Accèssit: ...,

Míriam Galiana Pastor

Escola Cambrils

EL CLAVELL I LA ROSELLA

Irene Tremosa Marsal

El clavell i la rosella
es troben al jardí...

La rosella canta,
i el clavell s'espanta.

-Rosella bonica,
quin ensurt m'has donat!!

-Clavell eixerit,
Tu també m'has espantat!!

Estel

PREMIS DE POESIA
MIQUEL MARTÍ I POL

PREMI

CATEGORIA B

ALUMNES DE PRIMER CICLE
D'EDUCACIÓ PRIMÀRIA

El clavell i la rosella,

Irene Tremosa Marsal
Col·legi Vidal i Barraquer

VULL SER PINTORA

Chiara Catania

Jo vull barrejar molts colors,
fer barreges sense parar.

Joestic feta per pintar
i quan em poso a pintar
sento felicitat.

Estel

PREMIS DE POESIA
MIQUEL MARTÍ I POL

ACCÈSSIT

CATEGORIA B

ALUMNES DE PRIMER CICLE
D'EDUCACIÓ PRIMÀRIA

Vull ser pintora,

Chiara Catania

Escola Mas Clariana

FANTASIA

Andrés Bolart Garcia

A ales de la fantasia
jo vull pujar,
que el cor s'ompli d'alegria
i a imaginar!

Unicorns i dracs,
tresors i bruixes,
encanteris i mags
i pocions de maduixes.

Amics i familiars
que fa temps que se'n van anar,
per la terra i pels mars,
sempre és bonic somiar.

Marieta

PREMIS DE POESIA
MIQUEL MARTÍ I POL

PREMI
CATEGORIA C
ALUMNES DE SEGON CICLE
D'EDUCACIÓ PRIMÀRIA

Fantasia,
Andrés Bolart Garcia
Escola Guillem Fortuny

SI POGUÉS

Ada Codina Hernández

Si pogués volar pel cel
pujaria dat d'un estel.
Veuria els planetes i l'espai
i tot seria super guai!!

(Dedicat al color blau)

Si pogués donar la volta al món
m'agradaria disfrutar de cada dia, minut i segon.
Conèixer llocs diferents
i aprendre de tota la gent.

(Dedicat al color verd)

Si pogués ser sempre petiteta
me n'aniria amb Peter Pan i Campaneta.
Amb el Capità Garfio lluitaríem
i tots plegats el guanyaríem.

(Dedicat al color rosa)

Si pogués canviar el món
m'agradaria poder ajudar a tothom.
Que cap nen patís gana
i que tota la gent estigués sana.

(Dedicat al color groc)

La Gateta Cantarina

PREMIS DE POESIA
MIQUEL MARTÍ I POL

ACCÈSSIT

CATEGORIA C

ALUMNES DE SEGON CICLE
D'EDUCACIÓ PRIMÀRIA

Si pogués,

Ada Codina Hernández

Escola Mas Clariana

EL PIANO

Irene Colmenero Fernández

Toquen les seves tecles,
brunzidores de notes em miren
semblen brillants floretes
de lluny i de prop caminen.

Una gran melodia que ressona
embolicada en l'aire
i en el mar profund d'una ona
ballen sirenes i dansaires.

Les notes desperten l'alegria
quan escolten el so del compàs
mentre la tímida i dolça harmonia
flueix en un món escàs.

Aquell vell piano plora
està cansat de treballar
ja ha arribat l'hora
de deixar de sonar.

La musicaire

PREMIS DE POESIA
MIQUEL MARTÍ I POL

PREMI

CATEGORIA D

ALUMNES DE TERCER CICLE
D'EDUCACIÓ PRIMÀRIA

El piano,

Irene Colmenero Fernández

Col·legi Vidal i Barraquer

PRIMAVERA HA DEIXAT

Thais López Samblas

Primavera ha portat
una família de perdius,
un camp de geranis,
camins plens de natura.

I un vent airós,
polsims de colors marejadors.
I, en el terrat,
retalls de raigs.

I floretes en el balcó
per a fer rams de flors.

Un munt de colors
per pintar per a mí,
un arc de Sant Martí
i el meu camí.

Primavera ha deixat ,
en un racó,
un món immens
per a les paletes dels pintors.

PREMIS DE POESIA
MIQUEL MARTÍ I POL

ACCÈSSIT

CATEGORIA D

ALUMNES DE TERCER CICLE
D'EDUCACIÓ PRIMÀRIA

Primavera ha deixat,
Thais López Samblas
Escola Mas Clariana

SUCEDE QUE A VECES

Paula Romera Rivero

Sucede que a veces te enamora una mirada.

Una chica sonriente, feliz y despreocupada.

Sucede que a veces te enamoras de unos labios,

Todavía es pronto, pero quieres robarlos.

Sucede que a veces, en tu corazón,

Cada palabra se clava como un punzón.

Sucede que a veces, te enamoras con locura.

Hasta el mínimo gesto es dulzura.

Sucede que a veces te deseas perder y no encontrar

Coger firme su mano y volar,

Sucede que a veces, en un abrazo te encadenas

Y no escuchas el mundo apenas.

Sucede que a veces, nada quieres terminar,

El amor se apaga ¿quién lo pudiera imaginar?

Sucede que a veces te ahogas en llantos...

Haber sido hombre listo, para ahora no lamentarse tanto.

Sucede que a veces sucede lo inesperado

Valorar el haber sido perdonado.

Sucede que a veces, vuelven las caricias

Y las lágrimas, tan solo acompañan las sonrisas.

PREMIS DE POESIA
MIQUEL MARTÍ I POL

PREMI

CATEGORIA E

**ALUMNES DE PRIMER CICLE
D'EDUCACIÓ SECUNDÀRIA**

Sucede que a veces,

Paula Romera Rivero

Institut Ramon Berenguer IV

EI, QUE NO SÉ FER UN POEMA!

Ariana Marquez Mejía

No sé fer un poema
Ho intento asseguda
Em menjo l'orella
I, tot i així, acabo muda.
No sé fer un poema
Em menjo el cap
Ho intento dreta
I sembla que estigui a punt d'esclatar.
No sé fer un poema
Ho intento ajupida
Tinc tot un dilema
I hi perdo la vida.
No sé fer un poema
Ho intento estirada
Sé que tinc un problema
I acabo rebentada.
No sé fer un poema
Ho intento corrent
I amb tanta carrera
M'asfixiaré.
No sé fer un poema
Ho intento saltant
Em fa mal l'esquena
I prefereixo parar.

PREMIS DE POESIA
MIQUEL MARTÍ I POL

ACCÈSSIT

CATEGORIA E

ALUMNES DE PRIMER CICLE
D'EDUCACIÓ SECUNDÀRIA

Ei, que no sé fer un poema!,

Ariana Marquez Mejía

Institut La Mar de la Frau

DOS AMORS

Andrés Montoya Pérez

Sé que és trist parlar-ne així.
Però de què més parlar
Si aquest món només és trist.
Vaig estar pensant, pensant...

En aquell moment un àngel,
A ma finestra somrient,
Em va dir fluixet, fluixet;
"Amor, família, vostè".

L'àngel va desaparèixer.
Vaig quedar pensant: "L'amor...".
Per mi, un calfred va córrer.
De sobte, sento el remor.

Després vaig pensar en la família.
El meu llit amb mi plora.
Ens envaeix una nostàlgia!
Com jo, ell també l'enyora.

Ara em toca pensar en mi.
Res no vaig poder-ne dir.
El meu cor està ferit.
Sé que és trist parlar-ne així.

L'àngel novament baixà.
Em va dir fluixet, fluixet:
"Escrigui amor per vostè,
Per sa família i ja està".

Em va fer reflexionar.
La meva família i jo,
És l'únic que em quedarà.
No n'és trist parlar d'això.

PREMIS DE POESIA
MIQUEL MARTÍ I POL

PREMI

CATEGORIA F

ALUMNES DE SEGON CICLE
D'EDUCACIÓ SECUNDÀRIA

Dos amors,

Andrés Montoya Pérez

Institut la Mar de la Frau

ODA A INTERNET

Guillem Maymí Ardèvol

¡Oh internet! Gran medio de comunicación
al cual todos maldecimos
cuando se nos va la conexión.

¡Oh internet! Esa herramienta remota,
que haces que con tu ayuda,
mis trabajos de instituto suban nota.

¡Oh internet! Gran instrumento.
Yo te uso cada día
para contactar al momento.

¡Oh internet! Ayuda sin igual,
cada vez que te hago clic
se me abre un mundo virtual.

¡Oh internet! Como una tela de araña,
nada me engancha más
que esta moderna pestaña.

¡Oh internet! Mi generación te usa a diario,
sin pensar que eso
les cuesta a sus padres, el salario.

¡Ah! Hoy por tu culpa pasa,
que para hablar y divertirse,
no hace falta salir de casa.

Cultura

PREMIS DE POESIA
MIQUEL MARTÍ I POL

ACCÈSSIT

CATEGORIA F

ALUMNES DE SEGON CICLE
D'EDUCACIÓ SECUNDÀRIA

Oda a internet,

Guillem Maymí Ardèvol

Institut Ramon Berenguer IV

NAVILI

Nicolás Merino Robert

La nau benaventurada
que semblava enemistar
no pecava de bursada
no cercava l'alta mar,
no intentava conquerir
terra nostra derrocada.

Entre troncs i veles
s'albirava l'horitzó
que encongia sa bellesa
sota el navili destructor.

Es veien homes treballant-hi
i moltes llànties per la nit
pres la maregassa demanant-li
si les ones l'han parit.

Ens aferra a un desencís
que divergeix de nostra pàtria
potser ha arribat el nostre fi
o no és més que una infàmia.

Sota l'abraçada dels astres
homes volen seduir la lluna
mariners ebris de nostàlgia
que maleeixen la fortuna.

Es tanquen les portes del navili
preguen les veles navegar
solcar sota el cel infinit
on sempre
hi ha lluites
que bregar.

PREMIS DE POESIA
MIQUEL MARTÍ I POL

PREMI

CATEGORIA G

ALUMNES DE BATXILLERAT
I CICLES FORMATIUS

Navili,

Nicolás Merino Robert

Institut Cambrils

MAÑANA PODRÍA SER TARDE

Marouane Laabbas

Llegaste aquel luminoso día
en mitad de tanta gente,
y fue tu mundo revuelto
el que me animó a quererte.
Mañana podría ser tarde

Porque en aquel sagrado instante
el destino jugó a los dados
y su conjunto celeste
nos unió en grandes lazos.
Mañana podría ser tarde.

Ya no conozco más camino
que el que lleva a tu abrazo,
no deseo más amparo
que el que me da tu mano.
Mañana podría ser tarde.

El destino implacable
elige con paciencia clarividente
dónde poner la esperanza
para que crezca un presente.
Mañana podría ser tarde.

Camino ciego por un escampado paisaje
bordeando el límite de la preocupación
ando de puntillas en el abismo
al encuentro de mi amor.
Mañana podría ser tarde.

No puedo creer que mi alma
ya vaya en busca de tu amor
y es esta mi gran desgracia
la de mi rabia y perdición.
Hoy ya es tarde...

En la orilla de tu playa serena
me brindaste tu reconfortante arena
la ruta secreta, el camino sencillo
el que ahora busca, el beso perdido.
Hoy ya es tarde...

Cyrano

PREMIS DE POESIA
MIQUEL MARTÍ I POL

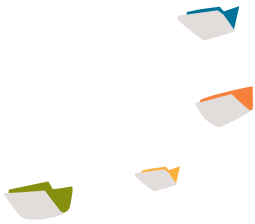
ACCÈSSIT
CATEGORIA G

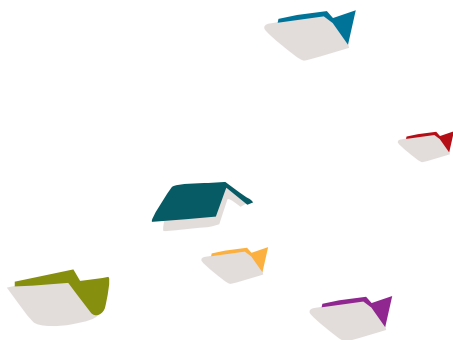
ALUMNES DE BATXILLERAT
I CICLES FORMATIUS

Mañana podría ser tarde,

Marouane Laabbas

Institut Ramon Berenguer IV

PREMIS DE POESIA
MANUEL
VÁZQUEZ
MONTALBÁN

EL PLANETA DOLÇ

Mònica Prieto Martínez

Hi havia una vegada un nen que es deia Joan. El Joan sempre havia volgut ser astronauta li agradava molt l'espai.

Una nit estava tan cansat de jugar a futbol que veient una pel·lícula de l'espai va començar a pensar que era un astronauta dintre d'un coet espacial.

El Joan va arribar a un planeta, era un planeta meravellós estava ple de llaminadures! Això és extraordinari!.-Va dir.

Llavors va veure una figura rara, primer es va espantar però la figura li va dir:

.-Hola, sóc un alienígena, benvingut al meu planeta!

.-Com et dius?.-Va preguntar el Joan.

.-Em dic Bolt, vols que t'ensenyi el meu planeta?

El Joan va dir que sí i van estar tot el dia veient-lo, el Joan es va atipar de llaminadures fins que no podia més, a la nit el Joan li va dir que tenia que marxar. El Joan li va preguntar.

.-Vols vindre a la Terra?

El Bolt portava una capsa màgica que no parava de fer "xuxes", el Joan estava a punt d'esclatar.

.-Estan molt bons! Vull més, vull més!

Però quan estava a punt de menjar-se un cotó de sucre que era el que més l'agradava va notar que algú li tocava la cara i es va despertar i va veure el seu gat que li estava llepant.

Tota la família reia i el Joan va dir:

.-Ha estat el somni més extraordinari i més dolç que he tingut a la meva vida!

El Joan va anar a dormir tot esperant trobar-se un altre cop amb el seu amic Bolt però sobretot per atipar-se de llaminadures.

I vet aquí un gat, vet aquí un gos aquest conte ja s'ha fos.

Acinom

PREMIS DE PROSA
MANUEL VÁZQUEZ
MONTALBÁN

PREMI
CATEGORIA B
ALUMNES DE PRIMER CICLE
D'EDUCACIÓ PRIMÀRIA

El planeta dolç,
Mònica Prieto Martínez
Escola Cambrils

EL PRÍncep EDUARD I ELS PINGÜINS

León Martínez Rahme

Hi havia una vegada en el palau Taj Mahal el príncep Eduard que volia conèixer els pingüins, però com ho faria? No sabia on estaven....

El príncep Eduard va pensar i de cop va tenir una idea: aniria amb avió a Oceania a veure si trobava pingüins.

Però no va trobar els pingüins només un cangur boxejador que li va donar un cop al cul.

Després va anar amb vaixell cap a Àfrica però no va trobar cap pingüí, només va veure un hipopòtam, un lleó, una girafa, una zebra i una escultura del monument a la família que el va deixar bocabadat.

Va anar amb cotxe cap a Europa amb una poció que li va donar el seu avi mag, la poció era per crear una carretera llarguíssima. Però no va trobar cap pingüí, només una vaca que li va donar una mica de llet.

Després va anar cap a Amèrica del Nord amb una moto voladora però no va trobar cap pingüí, només va veure un búfal!

Va marxar corrents amb la moto voladora cap Amèrica del Sud però només va trobar una llama, i va agafar un camió flotant fins a l'Antàrtida.

A l'Antàrtida per fi va trobar pingüins, va estudiar molt dels pingüins i el príncep Eduard va tornar al seu palau, al Taj Mahal, súper content.

I conte contat, ja s'ha acabat.

El conta contes

PREMIS DE PROSA
MANUEL VÁZQUEZ
MONTALBÁN

ACCÈSSIT

CATEGORIA B

ALUMNES DE PRIMER CICLE
D'EDUCACIÓ PRIMÀRIA

El príncep Eduard i els pingüins,

León Martínez Rahme

Escola Joan Ardèvol

SÓC INVISIBLE

Alícia Durán Laophakdee

Sóc invisible des que vaig néixer.

Els meus pares no em veien, quan vaig sortir de la panxa de la mare, però sí que sentien els meus plors. Pobres! No podien donar crèdit a allò que veien.

Em van portar cap a casa, encara que no sabien on tenia el cap i on els peus.

Els amics dels pares se'n reien d'ells, perquè creien que feien mímica. Jo em vaig posar a plorar per fer que aquella gent no se'n rigués més, però allò no va funcionar: pensaven que era una altra criatura, la que plorava. Sort que, finalment, es van adonar que era jo.

Quan tenia tres anys, van intentar que caminés, i ho van aconseguir.

Quan vaig començar l'escola, tots els meus companys es van quedar bocabadats. Ara ja estic fent quart de primària, i encara n'hi ha que es queden sorpresos.

Em dic Aixa, tinc nou anys i sóc invisible.

Tea Stilton

PREMIS DE PROSA
MANUEL VÁZQUEZ
MONTALBÁN

PREMI
CATEGORIA C
ALUMNES DE SEGON CICLE
D'EDUCACIÓ PRIMÀRIA

Sóc invisible,

Alicia Durán Laophakdee

Escola Marinada

LA FANTASIA

Sergi Manceñido Nolla

Una nit vaig veure una pel·lícula de fantasia. Vaig tancar els ulls i vaig començar a somiar.

El primer que vaig veure va ser a mi mateix perdut enmig d'una illa, plena de fantasia!. Hi havia molts i molts castells: de princeses, d'ogres i cavallers. Vaig començar a caminar cap al castell de les princeses però la reina no em deixava entrar.

- Fora, fuig d'aquí, que no ets tan bell com nosaltres! – em va dir la reina mirant-me.

Amb el cap baix per la tristesa, em vaig encaminar cap al castell dels ogres. El rei es va dirigir cap a mi:

- Canvia't la roba, no m'agrada gens, està massa neta!

Em vaig unir al castell dels cavallers, però començava una batalla entre els tres regnes. Jo em vaig escapar i vaig descobrir una cova. A dins hi havia una granota molt sàvia.

- Com podem solucionar aquesta guerra? – li vaig preguntar a la granota.

- Només hi ha una manera, que tots siguin amics! – va contestar ella.

Em vaig despertar en aquell moment. Aconseguirien fer-se amics en un altre somni? Us ho explicaré un altre dia!

Divertit

PREMIS DE PROSA
MANUEL VÁZQUEZ
MONTALBÁN

ACCÈSSIT
CATEGORIA C
ALUMNES DE SEGON CICLE
D'EDUCACIÓ PRIMÀRIA

La fantasia,
Sergi Manceñido Nolla
Escola Guillem Fortuny

EL GOS QUE NO SABIA BORDAR

Jordi Fernández Pérez

Una vegada hi havia un gos que no sabia bordar. Els altres gossos se'n reien d'ell.

Però ell no els podia contestar perquè no sabia bordar.

Un dia va decidir marxar, i se'n va anar al bosc tot trist.

Allí es va trobar un puput que li va preguntar:

-Què et passa?.

-Que no sé bordar i ningú me n' ensenya -va contestar el gos tot trist.

-És molt fàcil només has de dir cucut...cucut...Jo ho vaig aprendre quan era molt petitet.

-Cu...-va fer el gos-cu ... .

El gos estava molt content perquè ja sabia bordar. Va estar tot el dia assajant.

-Cucut...cucut- anava fent tot content, perquè es pensava que ja sabia bordar.

Per allí passaven dos caçadors, que quan van sentir cucut entre les herbes van disparar.

El gos va marxar corrents de por. Els caçadors quan van anar a buscar el moixó mort van dir:

-Segur que aquell gos ha pres la nostra caça.

El gos va pensar que els caçadors disparaven als gossos que bordaven, i des d'aquell dia va decidir que era millor estar callat. I ja no va estar mai més trist perquè no sabia bordar.

Cridaner

PREMIS DE PROSA
MANUEL VÁZQUEZ
MONTALBÁN

PREMI
CATEGORIA D
ALUMNES DE TERCER CICLE
D'EDUCACIÓ PRIMÀRIA

El gos que no sabia bordar,

Jordi Fernández Pérez

Escola Joan Ardèvol

LA LLEGENDA DEL CAVALLER SANT JORDI

Alex Bravos Ventura

Tot va començar en un petit poble, situat al cim d'una muntanya propera a Tarragona, anomenat Rosamar. Els habitants del poble, gent treballadora i agradable, es coneixien tots massa bé, on totes les famílies eren conegudes pel nom de pila, el de Cal Xinxilla, la Pometa, etc.

D'aquells pobles que si arribava algú nou, ja estaven tots els veïns revolucionats, preguntant-se:

-Qui serà aquella xica de cabells clars que està comprant a Cal Xerta? Té pinta de tenir molts i molts diners... això deien les més grans del poble sense saber res de res, però com sempre es deixaven portar per les aparences... Sembla com si no tinguessin altre cosa més important que fer que estar criticant la vida dels altres.

Els comerços, amb la clientela de sempre, que de tant en tant deixaven anar un "nena, has vist quina carn tinc avui", deia en Miquel, xarcuter de tota la seva vida o bé: - Mireu avui, quins ous tinc de pagès- deia en Gerard, el pollaire.

Els nens quant sortíem de l'escola, omplíem l'únic parc del poble i sempre fent cridar als nostres pares. Un dia, jugant amb la pilota ens va passar que estàvem l'Enric, en Pol, l'Arnau, l'Arnau, l'Alba i jo i d'un xut tan fort que vàrem donar, es va trencar el vidre de la botiga de la Quimeta, uff... quina enrabiada Déu meu! Encara recordo els crits dels nostres pares i de quina setmana vàrem passar castigats, no podíem fer res, quin avorriment!!!!

Però aquest poble tenia una cosa estranya, molt estranya, i era que quan tocaven les vuit del vespre, tothom marxava cap a casa, ja que segons deien les més velles, baixava un monstre de la muntanya, que era mig home, mig drac. Tenia ales per volar, però segons el Joan i el seu pare, pescadors per les nits, deien que també l'havien vist pel mar, i que en aquest cas no utilitzava les ales, sinó una cua gegant que la movia per poder nedar.

Jo, que aleshores tenia 11 anys, encara no havia tingut l'oportunitat de veure'l, però sí que és cert que per la nit, es sentien uns crits estranys provinents de la muntanya, on

vivia en Frederic, un home gran i solitari que no tenia pinta d'espantar ni una mosca, però la gent deia que es convertia en aquest monstre, que seria capaç de ferir, i fins i tot menjar-se a les persones.

Una nit, ens vàrem omplir de coratge, i sense dir res de res als nostres pares, agafàvem les llanternes, pals, canyes de la riera, aigua i bengales, que en Joan les tenia a la barca de pesca del seu pare, per si havien de demanar auxili algun dia, i quan va ser l'hora, vam anar marxant sense fer soroll de les nostres cases fins trobar-nos tots a la plaça del poble.

Ens vam mirar i quan les nostres mirades deien que estàvem preparats per anar a lluitar contra aquell monstre, vam arrencar camí cap a la muntanya.

Sentíem tota mena de sorolls, alguns d'animals, altres no sabíem de que eren, fins que l'Alba va començar a xisclar, vam anar cap a ella pensant que ja l'havia vist, però no era res, només una nena morta de por.

Per fi veiem la casa del Frederic, i cada cop que ens anàvem acostant més i més, els nostres cors bategaven cada cop més ràpid. No podíem fer soroll de cap mena i ningú ens podia veure... Així que silenciosament ens vam apropar i apropar i de sobte un crit a l'altra part de la muntanya:

-Correu, correu – va dir en Pol, anem-hi a veure que passa! I acabem ja amb aquest monstre... però el que ningú va veure és que en Frederic estava tan tranquil a dins de casa seva.

Quan vàrem arribar, el monstre, que estava molt enfadat i treia foc per la boca, només veure'ns, va deixar el que estava fent i va anar directe cap a nosaltres.

Correu i que no ens enxampi! Anem cap al poble! Cridava l'Enric, però ell corria molt més que tots nosaltres i així que ens va enxampar a tots i ens va dur a la seva cova.

A l'endemà, les nostres famílies, en veure que no estàvem, van començar a buscar-nos, uns per dalt, els altres per baix, uns altres directes a casa d'en Frederic; excepte un cavaller, que tot just passava pel poble en busca del monstre. Un cavaller alt i fort, muntant a cavall, anomenat Jordi.

En Jordi i el seu cavall, ple d'armadures per tot el seu cos, van anar en busca nostre. Quan estava per la muntanya, el seu cavall es va parar i va confiar en el seu instint animal i va arribar a la cova on ens tenia el monstre amagats.

Tots estàvem molt i molt espantats, però quan vam veure arribar aquell cavaller tan fort i valent, amb l'espasa agafada per la seva mà dreta, mentre amb l'altra mà guiava al seu cavall, el nostre cel es va obrir i ens vam sentir segurs i protegits.

Tots dos van lluitar durant una bona estona, temps suficient per nosaltres sortir corrents i cridar a les nostres famílies que vinguessin a ajudar al cavaller.

Ningú s'imaginava el que estava passant, però no hi havia temps per discutir, només per reunir a tot el poble i acabar amb el monstre de la muntanya.

I així ho vam fer, tots vam pujar cap a la muntanya, amb llances de foc, altres amb arcs, altres amb bastons, amb tot allò que creien convenient per derrotar al monstre, però a mesura que ens anàvem acostant, sentíem que cada cop feien menys soroll, i quan vam arribar el monstre ja estava derrotat, el cavaller Jordi li havia clavat la llança en tot el cor.

Però ja era massa tard, en Jordi estava tan ferit que no va poder aguantar i va caure desplomat al mateix moment que el monstre.

Des d'aquell instant, en el lloc on va succeir aquesta lluita, va sortir el més gran i meravellós de tots els rosers, amb les roses més vermelles que s'han vist mai, per causa de la sang del drac i del cavaller Jordi. És un lloc d'interès cultural per les famílies que fa una ruta prop d'aquesta muntanya, a Rosamar.

Per això, a Catalunya, en l'actualitat, és típic, el dia 23 d'abril celebrar el Sant Jordi, en honor d'aquest cavaller, que gràcies a ell joestic explicant aquesta història, i de regalar a les noies una rosa i als nois un llibre.

D'aquesta manera, el Frederic va ser acollit pel poble, ja que es van assabentar que ell no era el monstre tan terrible que ens espantava per les nits.

El mitjó perfumat

PREMIS DE PROSA
MANUEL VÁZQUEZ
MONTALBÁN

ACCÈSSIT
CATEGORIA D

ALUMNES DE TERCER CICLE
D'EDUCACIÓ PRIMÀRIA

La llegenda del cavaller Sant Jordi,

Alex Bravos Ventura

Escola Cambrils

EL BALCÓ

Marina Resa Fortuny

És dissabte, la mare és a la cuina traginant amb un pollastre que li va portar l'àvia. Diu que l'ha de trossejar i el cuinarà al forn amb verdures. Les meves germanes s'han llevat d'hora, però segueixen a l'habitació amb els pijames posats i juguen a pentinar les nines. Les miro de reüll des de la porta i recordo com m'agradava fer pentinats a les meves quan era petita, encara que sempre acabava demanant-li a la mare que les pentinés ella i després jo les passejava per la casa lluint-les com qui duu un gran trofeu.

Fa un dia assolellat, ja es respira la primavera. Em sembla que després d'endreçar l'habitació sortiré al balcó a llegir un llibre. De tant en tant m'agrada sortir al balcó, m'agrada repenjar-me a la barana, respirar fons i deixar la ment en blanc. El suau moviment de les fulles dels arbres m'endormisca i em desconnecta de tot i de tothom. Normalment aquesta sensació de pau em dura poc, doncs l'anar i venir de les persones que passen pel carrer em transporta a un altre món: al seu món, o millor dit, el món on imagino que viuen.

Asseguda al balcó, obro la primera pàgina de "La lluna de novembre", el llibre que em va recomanar la Marta i començo el meu viatge. Cada llibre és una nova oportunitat per anar d'aquí cap allà sense moure't de lloc. La nostra ment recrea tot allò que l'autor relata, però és ben curiós que les mateixes paraules es visualitzin de manera diferent depenent de la persona que les llegeix. On em portarà "La lluna de novembre"?

Els crits d'una criatura em desconcentren, no puc evitar treure el cap i fer una ullada. Veig com passa una dona, atrafegada amb bosses de la botiga de la plaça que semblen bastant pesades i una nena d'uns cinc anys que no para de ploriquejar demanant un gelat. La dona no fa cara de voler complaure la petita, més aviat de tenir pressa i moltes ganes d'arribar a casa. Ni se la mira, segueix caminant i la criatura, a gairebé un metre per darrere, cada cop crida més. Tinc la sensació que això acabarà malament. De sobte, la dona s'atura, deixa les bosses al terra i li diu: "Vols un gelat? Doncs apa, agafa tu les bosses, porta-les a casa i després marxas a comprar-te el gelat. Jo me'n vaig a casa de la tieta, que em ve més de gust!" La criatura es queda tan sorpresa de la reacció de la mare, que s'ha tornat a posar en marxa sense les bosses i sense ella, que corre carrer avall i li agafa la mà sense dir ni una paraula més. La dona es gira i retrocedeix per recollir les bosses, fa cara de satisfacció, està clar que ha guanyat aquesta batalla.

Torno a seure per continuar amb la lectura i tot just m'arriba una fragància familiar. Deu ser la Pepi, la veïna del bloc del costat, que neteja l'escala. D'aquí a uns instants se sentirà la seva cantarella i després, quan acabi, el xoc de l'aigua contra el terra. –... y¿ qué “hisiste” del amor que me juraste y que has hecho de los besos que te di?, la,la,la,la,la,la,la...” Ja no hi ha dubte, és ella cantant el bolero de sempre, en un castellà molt catalanitzat i afegint uns improvisats “ la, la, la” allà on no recorda la lletra. La Pepi és una dona molt alegre, una mica més jove que la meva àvia i que sempre té un somriure per a nosaltres. A l'estiu, quan acaba de sopar, treu una mànega del magatzem i rega el carrer des de la seva portalada fins a la nostra. M'encanta sentir el lleuger bram de l'aigua en aquelles hores de les nits caloroses d'estiu. És realment un moment refrescant.

Ara sí, deixaré estar el que passa al carrer i em concentraré en el relat que tinc a les mans.

- Laia, a dinar!- diu la mare des de la saleta. No m'ho puc creure, ja és hora de dinar? El temps m'ha passat volant. No he pogut ni arribar a la tercera pàgina. El balcó m'ha distret massa i hauré d'esperar un altre dia per saber on em portarà “ La lluna de novembre”.

Demà resistiré la temptació de sortir al balcó i llegiré a la meva habitació.

Amèlia

PREMIS DE PROSA
MANUEL VÁZQUEZ
MONTALBÁN

PREMI
CATEGORIA E
ALUMNES DE PRIMER CICLE
D'EDUCACIÓ SECUNDÀRIA

El balcó,
Marina Resa Fortuny
Institut Ramon Berenguer IV

SABIA QUE ALLÒ NO HO OBLIDARIA MAI

Maria Roca Fernández

Les sis de la matinada. Vaig intentar parar el temps amb les dues mans, però va resultar igual d'inútil que intentar aturar un tren amb tant sols un dit.

Els mitjons foradats deixaven que el fred del terra acariciés la meua pell. La carta, encara dins el sobre, semblava que tingués vida pròpia. La llum del sol, tènue, il·luminava l'habitació i el sobre brillava com la lluna de la nit anterior. Però no tant com ell. No, ara el meu món tenia com a màxim color de saturació el gris.

L'esforç que vaig haver de fer per a arribar a la tauleta, era equivalent al d'una formiga aixecant una pedra, i es que havia marxat per no tornar, i juntament amb ell, part de mi, de la meua vitalitat.

Desordenar junts aquest desastre que sovint anomenem "vida" era el que m'ocupava el temps, i ara, sense ell, no trobava cap raó per a continuar aquí. La vaig agafar i les meves mans tremoloses (no precisament pel fred), van obrir l'embolcall de les seves últimes paraules redactades, i al pensar això un calfred em va recórrer l'esquena. Davant els meus ulls es trobava.

Vaig decidir seure als peus del llit, i allà obrir-la, ja que les meves primes cames no suportaven treballar durant un acte tant dur com el que s'estava a punt de produir.

La vaig obrir:

"Podria començar aquesta carta agraint-te tot el que m'has donat durant aquests dos anys. La felicitat que m'ha produït poder compartir amb tu moments tan bonics i la vegada, tristos (i sí, era feliç compartint tristesa amb tu). Però es suposa que això és un comiat, i els comiats solen ser tristos. Jo, quan recordo el que hem viscut, no ho recordo amb tristor, només amb un parèntesi. Un parèntesi de moltes llàgrimes i molta força per part teva. Amb paraules com metges, vida, pulmó i càncer. Igual és que no vaig ser capaç de ser fort com tu.

Sona irònic. Normalment les persones que envolten al malalt pateixen més que el propi malalt. I el que ara m'està matant no és el càncer, sinó que estic destruint la teua vida i no

t'ho mereixes per res del món. Creu-me, ha sigut tant ràpid el haver de perdre't, que he sigut fort sense haver de deixar d'estimar-te.

He marxat. No vull que em vegis tant trencat com estic ara mateix. Et conec i sé que series capaç de destrossar el rellotge per tal de recuperar el temps perdut, però tot ja està fatal. Fins i tot les meves ganes de continuar aquí ja són nul·les.

Si he decidit deixar el tractament és perquè només fa que visqui en una constant mentida. Si estic malalt ho estic i punt, i per una possibilitat entre milers que hi ha de trobar cura a la meua malaltia, no deixaré que hi hagi la probabilitat de que mori entre persones amb bates blanques. No.

També sé que si segueixo amb tu, només maquillarem les ferides que encara són obertes i tot seguirà esquerdat com sempre. De ben segur que el primer que pensaràs serà que he sigut cruel, però amb el temps te n'adonaràs de que vaig fer bé en deixar-te anar a temps. Deixar-nos anar. Has sigut el més real que mai he tingut i et porto tan a dins que fa mal. També podria intentar auto convencem de que no has sigut el més important que he tingut mai, i et podria dir que t'odio mil vegades, però mil i una vegades serien mentida.

Per això, t'estimo. Amb el sentit real de la paraula, sentit que molt poca gent empra amb consciència, el de debò. I per tu moriria cent vegades o més. I encara que soni poètic, t'ho dic amb el cor a la mà, certament. Seria alguna cosa com quan el sol estimava tant a la lluna que moria cada nit per deixar-la respirar. Així és exactament com em sento.

Et prometo no deixar-te mai sola, i et desitjo el millor en aquest infern. Infern que tu sempre acabes convertint en cel. Ho sento, i t'ho repetiria fins a expirar per últim cop, però vull que tornis a ser tu mateixa.

Ara, el que cuidarà d'algú seré jo. De tu.

Sempre teu, Àlex"

Em va costar moltíssim llegir la carta, ja que veia tot borrós a causa de les llàgrimes. Era tot per a mi, i es va esfumar com l'última cigarreta que em vagi fumar en el seu honor.

Ell tenia càncer de pulmó feia un any i mig, i quan va deixar de fumar, jo vaig decidir fer-ho amb ell.

Com si en una metàfora es resumís tot, vaig guardar les cendres de la cigarreta i les vaig deixar a la platja, on poguessin tenir la llibertat que ell no va tenir. El meu cor tenia agulles clavades com si d'un nino de vudú es tractés. Però saber que ell escrivia el final de la seva història com realment volia, em va donar les forces necessàries per a no plorar les vint-i-quatre hores durant els tres-cents seixanta-cinc dies. I sabia que refer-me em costaria més d'una xifra que es pugui escriure, però si de ser forta es tractava, a mi no em guanyava ningú. Dos anys que no oblidaria mai.

I ara estic aquí, explicant-li la història de com vaig perdre al que creia l'home de la meva vida, a la meva filla Alessandra, que ni tan sols entén perquè ha vingut al món. Però em mira amb uns ulls plens de llum, i al costat el meu marit, que va aconseguir fer-me somriure de nou, i després de tot, de totes les cicatrius, de les espines que m'ha clavat la vida, segueixo aquí. Pels que ja no hi són i, sí, soc **FELIÇ**. En majúscules, negreta i subratllat.

Però tinc un passat, i no el vull oblidar per res ni per ningú.

Fatcat

PREMIS DE PROSA
MANUEL VÁZQUEZ
MONTALBÁN

ACCÈSSIT
CATEGORIA E

ALUMNES DE PRIMER CICLE
D'EDUCACIÓ SECUNDÀRIA

Sabia que allò no ho oblidaria mai,

Maria Roca Fernández

Col·legi Vidal i Barraquer

EL LÁPIZ

Iván López Garrido

Me siento inútil. Desde que llegaron aquellos extraños instrumentos de escritura que se hacen llamar bolígrafos al estuche, mi vida se ha reducido a salir de vez en cuando en una clase de matemáticas si hay suerte, e intentar ganarme de nuevo la confianza de mi dueño esforzándome todo lo que puedo para sacarle así el máximo partido a mi mina y que él no quede descontento con mi breve trabajo.

Los bolígrafos salen a todas horas, sin parar, escribiendo como locos. Me recuerda al duro pero gratificante trabajo que hacía yo en mis viejos tiempos. Estos artefactos cargados de tinta y con envoltorio de plástico duro se hicieron con mi puesto rápidamente hace unos años, exactamente cuando mi dueño empezó a escribirlo todo con ellos por exigencia de sus profesores. Los bolígrafos se portan mal conmigo, me insultan y me tratan como a un estorbo. Creen que por tener una tinta imborrable y un color bonito con el que escribir palabras son superiores a mí. He aprendido a ignorarlos y centrarme en las oportunidades que me da mi dueño aunque cada día que pasa me convencen más sus ofensivas palabras.

Han pasado ya unos días. Envejezco. Mi cuerpo mengua lentamente. Recuerdo que cuando era joven mi vida pasaba muy rápido pero ahora, casi inactivo, mi cuerpo va disminuyendo su tamaño de forma más pausada. Hacía bastante tiempo que me veía igual, pero hoy, al sacarme punta, he notado como desaparecían unas letras del grabado que tengo en la cabeza, estoy asustado. No puedo sentirme ya orgulloso de ser el lápiz de "Iván López Garrido" porque en mi cabeza ahora tan solo pone "Iván López" y una especie de garabato a continuación en el que apenas se distingue "Gar".

Me he obligado a resignarme a llevar ese nombre en la cabeza. Iván me mira con desprecio y se ríe de mí con sus amigos. Paso más tiempo en el estuche que nunca. Ha venido un lápiz joven y alto. Muy alto. Temo que mis días de utilidad lleguen a su fin.

Me acabo de levantar no me gusta lo que veo. He logrado ver con el rabillo del ojo un papel lleno de mocos y un papel sucio hecho trozos. Estoy en la basura. Resulta que Iván me ha tirado a la basura y a partir de hoy va a usar a es joven lápiz. Estoy furioso

pero no puedo hacer nada, tan solo soy un simple lápiz al que se le acerca el final.

Después de unos días viajando he llegado a un sitio ruidoso. Estoy en una cinta con más objetos inútiles como yo, lanzados a la basura. Oigo el ruido de una máquina que parece triturar o aplastar a todo lo que pasa por delante suyo. No queda mucho para que llegue. Por mi cara cae una astilla y luego otra y otra más. Creo que estoy llorando pero de nada sirve ya. El ruido se hace cada vez más fuerte y al cabo de unos instantes me oigo crujir y sé que ha llegado mi hora.

PREMIS DE PROSA
MANUEL VÁZQUEZ
MONTALBÁN

PREMI
CATEGORIA F
ALUMNES DE SEGON CICLE
D'EDUCACIÓ SECUNDÀRIA

El lápiz,

Iván López Garrido

Col·legi Vidal i Barraquer

QUAN NOMÉS QUEDA ESPERANÇA

Janira Gil Pérez

Em dic Esperança i tinc setze anys. Fa dos anys em van diagnosticar càncer de fetge. Encara que el tumor ha disminuït continuo anant a químió. Fa poc em van recomanar anar a una “teràpia de grup” de pacients d’aquest hospital, perquè m’ho passaria bé i de pas em desfogaria. Avui he decidit anar-hi. Només en entrar ja vaig reconèixer molta gent. Era a la sala de jocs tot i que de jocs n’hi havia més aviat pocs. La coordinadora es diu Nora, té la malaltia del Crohn. Ens vam començar a presentar per ordre i just quan em tocava a mi un noi en cadira de rodes va entrar i es va posar al meu costat. Estava nerviosa, però era el meu torn així que vaig dir el nom i la malaltia que patia. Ara li toca al noi que s’havia posat al meu costat: es diu Hope i pateix càncer de pulmons des dels tretze anys, quan es curi vol ser futbolista. Vam acabar les presentacions i la Nora va preguntar què era per a nosaltres l’experiència, jo li vaig respondre que per a mi l’experiència era allò que hem viscut, bo o dolent, i ho hem pogut utilitzar a favor nostre. Just en acabar, en Hope va contestar que efectivament experiència és el nom que li donem als nostres errors. Em va sorprendre que un noi que semblava tan prepotent pogués tenir idea de literatura i cités Oscar Wilde. Ja havíem acabat quan Hope es va apropar a saludar-me, li vaig dir el que havia pensat quan va citar Oscar Wilde, tots els meus prejudicis van acabar pel terra com les molles de l’entrepà. També em va dir que el seu nom significava esperança, no tinc ni idea d’anglès així que no el vaig creure. Parlant, parlant vam decidir veure’ns una altra vegada.

Ja ha passat un mes des que quedo amb Hope, que definitivament és esperança. Avui anirem a veure una pel·lícula a la seva habitació. Després de la pel·lícula hem començat a parlar i sense adonar-me’n m’estava fent el primer petó de la meva vida en un hospital ple de malalties, morts i tristesa, tot i que això ha passat a un segon pla. La setmana següent em va demanar per sortir oficialment i, evidentment, li vaig dir que sí.

No podria estar més contenta. El tumor ha tornat a disminuir, he viscut dos mesos meravellosos amb en Hope i avui vénen les meves amigues a visitar-me i a conèixer en Hope. Mentre m’estava arreglant han trucat a la porta i en sortir m’he trobat un pom de flors i un osset de peluix amb una carta a damunt del llit. He obert la carta i hi deia:

“Ho sento molt cuca, però no puc venir aquest matí. L'oncòleg ha de passar a visitar-me i no sé quan ho farà. Ha dit que era urgent, però no et preocupis. A dos quarts de deu, vés a la sala d'estudis. Ho sento i recorda que t'estimo ara, demà i per sempre.”

Em vaig enfadar, però de seguida em va passar. Amb les meves amigues vaig estar bé, feia temps que no les veia, però no podia deixar de pensar què li hauria dit el metge.

A dos quarts menys cinc de deu ja era a la porta esperant quan algú em va tapar els ulls, em vaig espantar però de seguida vaig notar la seguretat que noto quan sóc amb ell. Les mans d'en Hope seguien tapant-me els ulls, estava eufòrica, volia abraçar-lo, petonejar-lo i sobretot deixar totes les preocupacions enrere estant amb ell. Quan em va destapar els ulls el primer que vaig veure va ser una manta amb pètals vermells. El vaig mirar als ulls i li vaig notar alguna cosa estranya així que li vaig preguntar què li havia dit l'oncòleg, em va dir que si tot anava bé només li quedava una tongada de químió. Jo estava contentíssima per ell. Vam estar parlant d'on ens agradaria viatjar, què voldríem fer quan sortíssim de l'hospital... Ell va dir que li agradaria viatjar a Nova York i jo vaig discrepar dient-li que jo preferia algun lloc més tranquil com per exemple Hawaii. L'endemà a les deu del matí tenia químió i en Hope va decidir acompanyar-me. Al cap d'una hora la infermera el va cridar per marxar perquè el seu pare l'havia vingut a veure. Estava contenta perquè en els tres mesos que he estat amb ell ningú l'havia vingut a veure. Em va passar ràpid. En entrar a l'habitació vaig veure en Hope ballant al costat d'una infermera al ritme de música hawaiana i la paret plena de fotografies de platges i muntatges de nosaltres dos a la platja amb uns collarets de flors i barrets molt graciosos.

Estic molt enfadada amb en Hope, m'havia amagat que el càncer se li havia estès al pàncrees. Les infermeres m'han preguntat perquè no el vaig a veure que ha desmillorat molt, que em necessita. Després de dir-me allò no em podia quedar a l'habitació així que vaig anar a veure'l. Vinc d'estar amb en Hope quasi no pot estar despert més d'una hora, no és just. L'endemà a la seva habitació vaig estar parlant amb ell. Em va dir que m'estimava, que estava orgullós de mi. No ho volia pensar, però la manera como ho deia em va semblar que estava a punt de passar i efectivament vaig notar com el cor se li anava alentint suaument fins que es va aturar del tot deixant el cos sense ànima, sense vida però per sempre amb el meu amor. Notava com les llàgrimes em queien mullant el rostre pàl·lid i desmillorat de l'única persona que havia

estimat. No ho volia creure, no m'ho podia creure. El doctor Martí em va dir que no podien fer-hi res, que en Hope ho sabia des de fa cinc mesos però ell havia viscut aquest temps intensament gràcies a mi, l'havia fet feliç i li havia donat esperança de poder viure una vida predestinada a morir jove. Em van donar permís per anar a l'enterrament. Allí vaig dir unes paraules:

“Vaig conèixer en Hope en una teràpia de l'hospital, abans del que pensava ja estava hipnotitzada pels seus encants: com la seva manera de parlar, de somriure, de sorprendre. Ningú mai sabrà tot el que tenia per donar com a persona, però jo i tothom que el coneixia us assegurem que era una persona increïble, que va aconseguir robar-me el cor. Allà on vagi, allà on miri sempre pensaré en ell, ell és l'única persona que he estimat, ell era qui m'animava quan en realitat era ell qui ho necessitava. Espera'm si us plau. Recorda, Hope, t'estimo ara, demà i per sempre”.

Forgotten Springs

PREMIS DE PROSA
MANUEL VÁZQUEZ
MONTALBÁN

ACCÈSSIT
CATEGORIA F

ALUMNES DE SEGON CICLE
D'EDUCACIÓ SECUNDÀRIA

Quan només queda esperança,

Janira Gil Pérez

Institut Ramon Berenguer IV

SUPOSICIONS A REMULL

Irene Domènech Comella

Vaig despertar-me així, de sobte, com quan un es troba en ple somni en què està a punt de caure per un penya-segat o l'estan a punt d'abatre d'un tret, que sent aquella mena de moviment bruscat que, en realitat, no és més que una agitació del subconscient. El que deia, em vaig despertar.

Doncs bé, entre vapors aromatitzants, vaig deduir que el primer en prémer aquell maleït botó –que emet un so excessivament estrident per a la funció que li correspon– era el Francesc. És el meu cunyat. No ens avenim massa, però tampoc és d'aquelles persones a qui portaria un ram de flors el dia del seu enterrament. Però una cosa és clara: m'hi avinc més que amb la meva sogra. Ella sí que ho és, d'insuportable. I ja no cal esmentar quan es reuneix tota la família Cartanyà –incloent-hi la meva muller–, perquè en qualsevol d'aquestes memorables reunions m'hagués agradat enfonsar el cap sota una esponja gegant i intentar no sentir ni una sola paraula del que es deia. El Francesc és agent immobiliari i, tot i que, amb la crisi, aquest no és el millor moment per a l'empresa de l'immoble, no li va del tot malament. En realitat, sempre he desitjat que la seva maleïda petita empresa, que va tirar endavant gràcies a mi, es quedés sense un cèntim i el Francesc hagués de demanar almoina pels carrers. Però com que les coses no haguessin anat així, sinó que jo mateix l'hagués hagut d'alimentar i mantenir a cos de rei a casa meva, ja m'està bé que Immobiliàries Cartanyà encara sobrevisqui. No és aquest cas el de la sogra, la senyora Trinitat –puix que vertaderament té la categoria de senyora, perquè pertany a no sé ben bé quina família burgesa d'aquelles que encara perduren des de fa una quantitat d'anys que mai he tingut la voluntat de comptar–, a qui no només he d'alimentar, sinó que, a més, he hagut de comprar-li un matalàs amb una triple capa que, creieu-ho o no, porta un comandament que l'aixeca uns centímetres per a poder recolzar l'esquena a l'alçada que li vingui de gust, ja que, segons ella, pateix greument de lumbàlgia. Però no us penseu pas que en fa ús cada dia, del matalàs, perquè –per gràcia i sort divina– no viu amb nosaltres; únicament el “necessita” per si un dia se li acut de fer una migdiadeta d'un parell d'hores, després de fer-me buidar el rebost per cuinar no sé quants plats que després romanen al frigorífic durant diverses setmanes perquè només som tres a taula. Tant hi fa, és igual una que dues, perquè l'Eulàlia és exactament una còpia seva, i què hi farem, no em queda altre

remei que suportar-la. L'Eulàlia és la meva dona, per cert. Tot i això, he d'admetre que, abans de conèixer la sogra, no veia la muller amb els mateixos ulls, perquè us puc assegurar que no m'hi hagués casat mai. Bé, és que no hi hauria d'haver caigut mai, en les xarxes del matrimoni, ni amb l'Eulàlia ni amb cap altra, és un mal de cap continu, no ho aconsello, però prefereixo no seguir per aquí, no sigui cas que, en un dels seus atacs d'ira irracional i incompreensible, aquesta dona comenci a buscar algun indici d'adulteri per part meva i trobi casualment aquests fulls. Llavors sí que he begut oli.

I què voldria el Francesc a aquestes hores? Se suposa que hauria d'estar darrere la seva taula del despatx, sense fer res, com cada dia. Com tampoc m'interessava el mes mínim, em va marxar del cap de seguida.

Un segon truc. Havien passat aproximadament deu escassos minuts i un segon truc. Era el segon perquè el Francesc no solia insistir gaire si no li contestaven, per això havia determinat que era ell. Qui dimonis devia ser, ara? Aquest no es va limitar a picar un cop, va insistir-hi almenys tres vegades. Però que no te n'adones, beneit, que no penso fer-te cas? Beneit o beneita, véa a saber, perquè, en un primer moment, vaig deduir que aquest cop era la veïna, que no es dóna per vençuda a la primera de canvi. Aquesta actitud insistent la té probablement perquè és directora d'un col·legi de marrecs que estan en procés d'introducció al món de la delinqüència. Però no és una simple directora de col·legi: és la directora del meu fill Andrés. Efectivament, l'incloc en aquest grup de joves delinqüents. Tothom sap que és un cas perdut, només cal veure'l. Tothom a excepció de l'Eulàlia, qui el considera un geni –de la mateixa classe que l'Stephen Hawking– a punt d'emergir. Ara, el molt cap de suro es fa anomenar "André", com si d'un francès es tractés! I és clar, la seva mare creu que ho fa perquè li ho aconsella la seva genialitat subconscient (i tant subconscient!). El motiu vertader és que "André" sona a nom de malfactor. Realment no m'importa pas que es creï aquest malhom, perquè d'aquí a uns quants anys, quan sigui declarat malfactor oficialment, li quedarà bé i tot. El que tinc clar és que no el penso mantenir ni penso pagar cap fiança pel seu alliberament de la presó; que ho faci la dona, si encara té fe en la florida del seu geni. Véa per on que ella, ara mateix, no té ingressos. Va treballar en una agència de viatges i, si et topes amb ella pel carrer, té tota la pinta d'ésser d'aquelles dones extremament pesades que no deixen d'insistir fins que has comprat el viatge a les illes Maldives per a tu i la resta de la teva família, sigui quin sigui el

preu. Pel que m'han explicat fonts externes que no m'és lícit d'esmentar, ella arribava amb la seva bossa Chanel, amb unes botes Louboutin fins als genolls i un abric de pell de bisó –que segurament no era legal–, s'asseia a la seva cadira de quatre posicions, ja que havia heretat la greu lumbàlgia que afectava els Cartanyà des de feia moltes generacions, i obria la seva llibreteta. No sabia utilitzar l'ordinador, el titllava d' "aparell endimoniat", encara que l'endimoniada fos ella. Mira que no saber utilitzar un ordinador en aquestes alçades de l'era de la tecnologia, en ple segle XXI! Bé, obria la seva llibreteta i esperava, sense cap pressa, que un pobre desgraciat truqués a l'oficina. Quan aquest ésser indefens demanava la informació que requeria, l'Eulàlia el convencia, no se sap de quina perversa manera, perquè es presentés personalment a l'establiment. Apareixia per la porta el mateix dia i, darrere seu, una cua de diverses persones més que havien caigut en les seves tàctiques de convenció. Un cop tenia la víctima davant, començava a xerrar sense parar fins assolir tan alt grau de persuasió que aquesta es veia talment embolicada que signava els papers del pagament sense ni tan sols pensar-ho dues vegades. Tothom desconeix els seus mètodes, però així ho preferim –jo també– perquè vés a saber... Respecte a la roba d'alta costura i els complements de les més cèlebres marques, no sé d'on vénen. Jo no sóc ric, ni molt menys, així que no sé pas d'on treia els diners per pagar-ho. Mai m'ho ha confessat, però jo tampoc li ho he preguntat. La Trinitat, Trini per als amics –si és que en té algun–, ha tingut sempre diners i gaudeix d'una pensió envejable, n'estic segur. Crec que va treballar d'alguna cosa en algun moment de la seva vida, però almenys des que jo la conec, no treballa, com fa ara la seva filla. Segurament la decisió de deixar de treballar la va prendre quan devia heretar una que altra fortuna dels seus parents de la burgesia barcelonina, a la qual assegura pertànyer. Jo suposo que és ella qui li compra totes aquestes coses a l'Eulàlia, per anar a conjunt pel carrer i creure's la Meryl Streep i la Anne Hathaway a "El diable es vesteix de Prada". Us asseguro que no s'hi assemblen un pèl, però és millor deixar-les estar, que després un pot sortir-ne mal parat.

El darrer timbre va sonar a tres quarts de sis, i ja n'hi havia prou: era el tercer. Era l'Eulàlia, segur. Té la seva peculiar manera de picar, com les seves peculiars maneres d'agafar els coberts, de dormir, de calcar-se, de seure i de tantes altres coses. Un truc breu i tot seguit un de més llarg. Ella diu que així la puc reconèixer i puc obrir la porta sense cap por. Com si tingués por d'obrir la porta de casa meva! No tinc clar si sap

que al timbre de casa nostra hi ha un micròfon i una càmera incorporats per poder contestar des de qualsevol dels tres pisos. Deu ser que mai no s'ha molestat en aixecar-se de la seva intocable butaca –intocable per a la resta de mortals, vull dir– amb intenció de contestar al timbre. Aquesta sí que era bona! No pensava obrir-la pas, a veure si escarmentava d'una vegada: li vaig pagar amb la seva mateix moneda.

Un parell d'hores després, i donat que ningú més s'havia atrevit a prémer l'insuportable botó, vaig resoldre posar-me dempeus. Em va costar uns minuts tornar a sentir la circulació de la sang a les meves cames, perquè l'aigua feia temps que s'havia refredat. En posar el peu dret fora, em vaig adonar que estava més arrugat que una pansa.

PREMIS DE PROSA
MANUEL VÁZQUEZ
MONTALBÁN

PREMI
CATEGORIA G,
ALUMNES DE BATXILLERAT
I CICLES FORMATIUS

Suposicions a remull,
Irene Domènech Comella
Institut Cambrils

FOSCA NIT

Raquel Castro Ortiga

La mirada? Perduda, extraviada. La suor gelada llisca pel meu pit i amb el pols tremolós intento desbotonar-me el coll de la camisa. M'ofego. La meva respiració forçada forma una tèrbola tela de vapor davant meu en la qual et busco i no et trobo. Porto hores cercant-te al meu voltant, però només percebo ombres desdibuixades en la foscor, i ara en el meu món la foscor és perpètua, ja que sempre és de nit, una gèlida nit en què la humitat et cala fins als ossos.

No hi ha una ànima al carrer, ni llum a les cases, ni estels al cel. No hi ha res ni ningú, exceptuant la meva mirada perduda; i en un paratge desconegut, tu. Em trec les sabates de taló i començo a caminar de nou, sentint la rugositat de la carretera a cada pas, imaginant que si no em detinc, potser emergeixes de la penombra amb un somriure i la negra nit s'esvaeix entre els primers rajos de llum de la matinada. Somio que t'atures al meu costat, i t'adones que els meus ulls vermells i plorosos pregunten al cel veure't de nou. Somio que m'acaricies la mà i els meus dits, encara entumits pel fred, la pluja i la desesperança, s'aferren a la teva mà amb la fermesa necessària com per no deixar-te anar aquesta vegada, i no haver de seguir tremolant per la teva absència.

La realitat, però, s'imposa, amb la teva veu ressonant-me dins del cap, preguntant-me esperançadament una vegada i una altra: "Em quedo?" I em sento irada, colèrica, furiosa, perquè ara et suplico que tornis quan no pots i fa una setmana et vaig deixar pujar a un avió del qual no havies de baixar mai. No pas pel teu propi peu.

M'emporto les mans al cap i arrenco a plorar de ràbia mentre caic desvalguda sobre els meus genolls, i amb la veu ofegada pels plors i el sanglot, et demano perdó. Un perdó que no em mereixo, ja que tot i estimar-nos et vaig deixar anar la mà per no empassar-me l'orgull. L'orgull que ara sí que m'empasso amb un nus a la gola i llàgrimes als ulls.

Descobreixo així una de les més malèvoles espines de la vida i és que quan més et necessito al meu costat és quan no hi ets. Quan més a prop et vull és quan et deixo anar. Quan més et crido és quan no em sents. Quan més et ploro és quan no em veus.

Sento com em travessa el cor una fiblada cada vegada que penso en el meu futur. Un futur en què no et veig, no t'abraço, no et beso. Diuen que a la vida és millor tirar endavant i deixar el passat enrere. Però no és que sigui el millor: és que no hi ha altra manera de no morir en la fosca nit.

Saturn

PREMIS DE PROSA
MANUEL VÁZQUEZ
MONTALBÁN

ACCÈSSIT
CATEGORIA G,
ALUMNES DE BATXILLERAT
I CICLES FORMATIUS

Fosca nit,

Raquel Castro Ortiga
Institut Ramon Berenguer IV

IX PREMIS LITERARIS

PREMI MIQUEL MARTÍ I POL DE POESIA
PREMI MANUEL VÁZQUEZ MONTALBÁN DE PROSA